

PEL·LÍCULA “LES PORS”

Descripció de l'experiència i context:

Tot va començar amb una frase innocent d'un nen de 5 anys a la conversa diària que va despertar un interès enorme dels seus companys. En Bruno va dir “jo sé fer mímica” i tots ens vam preguntar a la vegada què era la mímica. Així el grup dels Tobogans, que portava gairebé 3 anys d'experiència en converses diàries i projectes comuns, va engegar un nou projecte sobre la mímica. El que no sabia ningú, és que acabaria sent una experiència especial que faria de tancament d'un període important de les seves vides: el parvulari.

El Parc del Guinardó és una escola petita, de només una línia, on les famílies tenen un paper molt rellevant en el dia a dia de l'escola. Els mestres estem molt acostumats a compartir amb elles tot el que passa a l'aula i ens veiem als matins i a les tardes a la terrassa que és el punt de trobada entre uns i altres.

Portava ja tres anys fent de tutora del mateix grup. Un grup en el que ens coneixíem com si tots fóssim família. Quan va sorgir la idea de fer aquest projecte, vaig pensar que podia ser una oportunitat per convidar a les famílies a formar-ne part. No només com a observadors, que ho fem sovint, si no que aquesta vegada volia que tinguessin un rol més actiu. A més, en aquest grup, algunes famílies treballen en el món del cinema i del teatre, i ens podrien fer un cop de mà, aportant als nens i nenes una visió més tècnica i professional del tema. La meva sensació era que el grup podia arribar molt lluny i sentia que potser els meus coneixements sobre el tema a mida que avancéssim podrien quedar-se curts.

Així vam començar junts un camí que ens portaria ben lluny, un camí que va anar canviant i evolucionant a mida que parlàvem, decidíem, provàvem, apareixen noves necessitats, nous reptes... Un projecte que no estava definit des d'un principi sinó que va anar creixent a poc a poc i que va culminar amb un producte final, que ben segur que quan els protagonistes siguin grans, tornaran a mirar i a somriure.

Aquest projecte va tenir diverses etapes:

Inici del projecte: La mímica.

L'interès principal era saber i conèixer coses sobre la mímica. Els dies següents vaig buscar diferents opcions per apropar-los a aquest món dels mims i a l'expressió corporal amb diferents vídeos, converses, jocs d'expressió corporal a les fosques davant d'un focus, jocs d'imitació d'animals i de situacions quotidianes i amb jocs de cartes que convidaven a endevinar el que el company expressava amb el seu cos. Fins i tot, dies abans del Carnaval, les mestres van decidir disfressar-se de mim ja que el tema començava a sorgir per tot arreu. Dues de les mestres de l'escola (formades en teatre) el dia de la festa del Carnaval van oferir un petit espectacle de mim als nens i nenes.

Realment tots aquests jocs d'expressió amb la cara i amb tot el seu cos, van ser un bon assaig pel que vindria després i que encara ningú no sabia. Tots van començar a fer una mica d'actors i actrius, cosa que els hi serviria per un futur.

De la mímica al teatre:

Tants dies fent mímica, sentíem la necessitat de fer un pas endavant. El teatre no és teatre, si no és amb públic. Així va sorgir la idea de fer alguna cosa per ensenyar a les famílies. Els infants volien representar davant d'ells una obra de teatre amb mímica.

Primer de tot, necessitàvem inventar una història i vam demanar ajuda a la mare del Beren que és autora teatral.

En aquest moment, els nens i nenes es volien posar en contacte amb ella ja que feia dies que no la podíem veure a la sortida de l'escola. Com ho farien? Des que tenien 4 anys, aquests infants havien fet moltes cartes com a manera de comunicar-se els uns amb els altres i els hi va semblar una bona idea fer-ne una a aquesta mare. Segur que el seu fill li podria donar. Així es va iniciar un temps de comunicacions amb la Cristina, la mare del Beren, amb cartes escrites, correus electrònics i vídeos gravats.

Creem l'obra

La Cristina ens va ajudar a ordenar les idees. El primer que ens va demanar és que penséssim el **tema de l'obra**. Aquells dies a la classe havíem llegit un conte que parlava de la por als monstres. Una història que ens va generar moltes converses i a partir d'aquí, entre tots, vam decidir que l'eix principal de la nostra obra de teatre seria **la por**. Un tema molt present en els infants d'aquesta edat i que sovint als infants els costa parlar-ne, potser perquè són conceptes massa abstractes. Em sembla interessant també el tema de la por per universal, perquè tots en podem patir i en general a tots ens costa parlar-ne. El meu objectiu era trencar una mica amb el tabú de la por. Amb l'excusa de l'obra de teatre, podríem parlar tranquil·lament sobre les pors i tractar-les des d'un punt de vista diferent. Aquí no calia ser valents per superar-la, que és molt difícil, només es tractava de posar en comú les nostres pors per crear una història.

Els personatges.

Un cop escollit el tema, la Cristina ens va proposar que penséssim en els personatges. (Qui són? Què volen? Què fan bé? Què fan malament?) Així van començar a **crear els personatges** amb personalitats ben diferents. Cadascun d'ells tindria el seu personatge (un avi, una àvia, un nen, una nena, fantasmes, "malsons", monstres, aranyes, un lladre, una policia, una granota verinosa i una eruga) Després va venir una part ben difícil: **inventar el guió** amb les seves parts. (Què volen el protagonistes, contra què lluiten, per què no ho poden aconseguir, i el final: ho han aconseguit o no?)

Argument de l'obra:

Els infants pacten aquest argument: Uns fantasmes que tenen por a la llum volen superar aquesta por. Un nen i una nena que viuen amb els seus avis viuen tot d'aventures a diferents llocs que els hi creen una sèrie de pors (als insectes, als monstres, als lladres, als malsons...) i es troben als fantasmes que els hi demanen ajuda per perdre la por. Demanen ajuda als seus avis per superar-la gràcies als "superpoders" que tenen.

- Conversa per construir els personatges:
- *Com farem els malsons?*
- De monstre. (Biel)
- Mentre algú està dormint, jo sóc el malson i em poso al costat. Li faré: buuuu! (Aitor)
- Ell està davant i li farem així. (Jana)
- Això no són malsons, només són carícies. (Biel)
- Si no saps qui et fa les carícies, et farà por. (Jana)

Els infants van proposar que finalment els avis fossin els personatges que solucionaven el problema dels protagonistes. I em va semblar un bonic homenatge a aquest col·lectiu que si sempre tenen un paper molt rellevant en la vida dels nens i nenes, a la pandèmia encara ho havia estat més.

Un cop vam tenir la història creada, vam encarar una nova etapa: Assajar l'obra.

Per grups de personatges, vam treballar l'expressió del cos, de la cara, la veu... I un dia vam rebre la visita d'aquesta mare que els va donar alguns consells per actuar.

A aquestes alçades del projecte ja vam veure que fer una obra de teatre amb públic presencial no seria possible, per la pandèmia i les consegüents restriccions. Així que, el projecte es va fer un xic més gran i vam decidir que faríem una pel·lícula.

Atrezzo, vestuari i escenografia.

Ara faltava fer l'**atrezzo** de l'obra. Ja que l'objectiu pels infants era actuar i fer el màxim d'assajos possibles, vam creure que les disfresses dels nens i nenes es podrien preparar a casa amb l'ajuda de la resta de les famílies. Mitjançant diverses converses, els nens i nenes anaven donant la seva opinió sobre com seria cada personatge, què portaria posat, de quin color seria, què faria falta crear a l'escola (malformacions dels monstres i potes de les aranyes fetes amb tubs de paper) i amb què necessitaven l'ajuda de les famílies (robes d'un color determinat, cos de l'eruga...).

Conversa sobre el vestuari.

- Els fantasmes només se'ls hi veuen els peus. Llençol a sobre blanc amb forats als ulls.
- La nena va amb xandall.
- El nen va amb camisa, pantalons normals. Cabell llarg. El Quim ja té el cabell força llarg. Si se'l deixa sense tallar aquest temps, potser ja el tindrà prou llarg.
- Els malsons van tots de negre. A la cara un passamuntanyes o una careta negra o la cara pintada de negra.
- L'àvia va amb un monyo. Cabell pintat de blanc. Roba de persona gran. Berrugues, davantal.
- L'avi té berrugues i roba de persona gran.
- Les potes de les aranyes amb tubs de paper. Enganxats a la cintura o al cos. Pintats del color de l'aranya.

- La granota verinosa portarà una samarreta groga , pantalons grocs. Taques amb aironfix negre. Sabates folrades amb roba groga. Ha de ser grassoneta. Filtre per dins la roba.
- L'eruga ha de ser llarga, per això el Berenguer s'ofereix per fer la part de darrere. Roba cosida marró amb taques negres enganxades d'aironfix. Les potes poden ser tubs de paper.

També va formar part de l'atrezzo un cotxe de policia fet amb una caixa gegant, pintura i una llum, fet pels infants.

Com que ja havíem decidit fer una pel·lícula, això ens facilitava els decorats. No calia construir escenaris, si no buscar els espais de l'escola que més s'adeqüessin a la nostra història i on poguéssim rodar les seqüències. Vam triar la caseta de l'aula del grup de 5 anys, l'aula de música, el bosquet i el carrer.

Del teatre al cinema:

I si fem una **pel·lícula** en comptes d'una obra de teatre? Qui ens podria ajudar a gravar? Aquí va entrar en escena la família del Quim que es dediquen al cinema. Són director i ajudant de direcció de cinema. I ho van fer amb molta il·lusió, tot i que implicava una intervenció de diversos dies i moltes hores de feina.

La mare del Quim va venir un dia a l'aula a ajudar-nos i vam fer el **planning de rodatge**. Consistia en separar bé les seqüències, tenir en compte quins personatges hi sortien, els espais de gravació i les hores i dies que necessitàvem per cada cosa. Després vam fer l'**storyboard**. Vam fer una cartolina gran per cada seqüència concretant: **l'Atrezzo, la localització i els personatges que apareixien a la seqüència**. Les vam endreçar segons el guió. I a partir d'aquí els nens i nenes van començar a incorporar el llenguatge cinematogràfic al seu propi llenguatge. Era emocionant sentir-los parlar de vestuari, de localitzacions o d'atrezzo amb tota naturalitat.

Un cop tot organitzat, aquesta família es va posar en contacte amb les altres per organitzar els dies de gravació i demanar voluntaris que es quedarien una estona amb els nens i nenes que no gravaven en aquell moment.

Rodatge de la pel·lícula:

I va començar el rodatge. El pare i la mare del Quim **càmera en ma** es van presentar a l'aula. Amb el grup de nens i nenes que sortien en aquella seqüència, vam **preparar** les localitzacions. L'aula de música era una casa abandonada plena d'aranyes i teranyines, la caseta de la classe era una casa normal... Vam fer **fotografies de cada localització** per poder-ho posar tot exactament igual quan tornéssim a rodar. Era important que tot estigués al mateix lloc. Durant la gravació el pare i la mare del Quim, van fer de directors com si fos un rodatge professional. I en la mesura del possible, demanaven als infants repetir **les preses**, rodar-les des de diferents angles... Tothom sabia que la paraula **acció** era la paraula màgica que marcava l'inici de la gravació i que fins que no sonava el **tallem**, havíem d'estar en alerta màxima. Va ser un esforç molt gran per als infants, però ho feien amb ganes, i quan van veure el resultat, van tenir clar que l'esforç havia valgut la pena.

Postproducció:

La família que va gravar la pel·lícula es va encarregar d'**incorporar les músiques, escollir les millors preses i muntar la pel·lícula** que es titularia: «Les pors». M'hauria agradat que els nens i nenes també participessin en aquesta part del procés, però ens van passar els dies, les setmanes i els mesos volant i tampoc no volia que acabessin avorrint el projecte.

Estrena i premis:

Un cop vam tenir la pel·lícula acabada, arribava el moment més esperat per tots, veure-la. No volia que fos un moment qualsevol. Com a les estrenes professionals, havia de ser un moment especial i tenir-ho tot a punt perquè poguessin gaudir del visionat. Per això, vam instal·lar una pantalla gran a l'aula de música i ens vam preparar bé per l'ocasió.

Vam mirar algun material sobre **festivals de cinema** i vam decidir imitar-ho creant una **catifa vermella, un photocall** fet amb caixes i pintura amb dibuixos de la pel·lícula i assistint molt **mudats per a l'ocasió**. Dins de l'aula els esperava una paperina de paper, feta per ells mateixos, plena de **crispetes**. Aquell dia les dues famílies que van col·laborar van assistir a l'estrena com a recompensa pel treball fet.

Les famílies també van voler recompensar els nens i nenes per la feina feta i per això van lliurar uns **premis «oscars»** a cada infant pel seu paper a la pel·lícula.

Va ser un dia molt màgic i molt bonic per tots. La felicitat de tots, petits i grans, no es podia amagar.

Després de l'estrena mundial, van venir d'altres estrenes. Vam **presentar la pel·lícula als companys dels grups de 3 i 4 anys de parvulari**. Els petits estaven meravellats i els actors i actrius encantats de veure l'efecte que causaven en el públic, avisant-los perquè no s'espantessin en alguna escena, explicant-los que alguna cosa era un truc... Compartien amb orgull i afecte la seva experiència.

Més tard, es va passar la **pel·lícula per videoconferència** a la resta de famílies amb els seus fills i filles.

Va ser un final de projecte del que podien estar ben orgullosos.

Metodologia

Gairebé totes les activitats que es van fer es van poder realitzar amb el grup sencer ja que els Tobogans era un grup molt consolidat, que treballaven molt bé junts, s'organitzaven sols i cadascú podia aportar idees i iniciatives al treball grupal.

El projecte inicial es va basar, sobretot, en les converses diàries sobre idees diverses, el respecte cap a les diferents opinions, pressa d'acords i decisions. Els nens i nenes van aprendre molt a escoltar-se i a participar de forma ordenada i seguint el fil de la conversa.

Es va necessitar escriure cartes a ma, llistes i correus amb ordinador i gravar vídeos per posar-se en contacte amb les famílies. Als matins a l'estona de joc alguns dels nens i nenes dedicaven estones a escriure aquestes cartes i a gravar aquests vídeos en parelles o en grupets petits.

La preparació de l'atrezzo es va fer en petits grups en estones en les quals els nens i nenes volien dedicar-s'hi, estones que normalment ja estaven acostumats a escollir què volien fer.

Els assajos de la pel·lícula es van fer amb tot el grup sencer per problemes de disponibilitat de l'aula de música que era la més gran. Tot el grup es separava per grupets petits segons els seus personatges i es col·locaven a diferents espais de l'aula. Allà anaven expressant-se sense parlar (mímica) i relacionant-se entre ells seguint el fil de la història.

La preparació del rodatge, amb l'ajuda d'una de les mares, es va organitzar preparant unes cartolines que representaven cadascuna de les seqüències de la pel·lícula. Més tard, en una conversa grupal es va fer la posada en comú.

Pel rodatge es van organitzar els dies en seqüències i cada grup de personatges anaven a gravar mentre els altres seguien fent propostes a l'aula amb la companyia de familiars que es van presentar voluntaris.

Cada infant dins de les seves característiques, va poder participar de diferents maneres segons les seves possibilitats. Es va respectar en tot moment el ritme de cada infant en realitzar les propostes i se'ls va guiar en les diferents etapes d'aquest projecte.

Treball de capacitats i àrees.

Les àrees treballades durant aquest projecte són les 3 àrees de coneixement ja que l'aprenentatge a l'educació infantil es basa en la globalització de tots els aprenentatges. En tot moment s'està aprenent a través de coneixement d'un mateix, sobre els altres, sobre el seu entorn i mitjançant els diferents llenguatges possibles.

Àrea 1: Descoberta d'un mateix i dels altres.

Àrea 2: Descoberta de l'entorn.

Àrea 3: Comunicació i llenguatges.

Les capacitats treballades en aquest projecte són:

- 1. Aprendre a ser i actuar de forma cada vegada més autònoma
 - o Progressar en el coneixement i domini del seu cos, en el moviment i la coordinació, tot adonant-se de les seves possibilitats.
 - o Assolir progressivament seguretat afectiva i emocional i anar-se formant una imatge positiva d'ell mateix i dels altres.
- 2. Aprendre a pensar i a comunicar
 - o Progressar en la comunicació i expressió ajustada als diferents contextos i situacions de comunicació habituals per mitjà dels diversos llenguatges.
- 3. Aprendre a descobrir i tenir iniciativa
 - o Observar i explorar l'entorn immediat, natural i físic, amb una actitud d de curiositat i respecte i participar, gradualment, en activitats socials i culturals.
- 4. Aprendre a viure i habitar el món
 - o Viure en la diversitat, avançant en la relació amb els altres i en la resolució pacífica de conflictes.
 - o Comportar-se d'acord amb unes pautes de convivència que el portin cap a una autonomia personal, cap a la col·laboració amb el grup i cap a la integració social.

Objectius

- Conèixer i aprendre el llenguatge de la mímica com una manera més de comunicar-se de manera no verbal.
- Conèixer i aprendre part del llenguatge cinematogràfic que han d'utilitzar durant la preparació del rodatge: guió, atrezzo, localització, personatges, "acció"...
- Conèixer els processos habituals en la producció d'una pel·lícula.
- Esforçar-se individualment en una actuació per un resultat grupal.
- Formar part de la invenció d'una història i reconèixer les seves parts (presentació, nus i desenllaç).
- Participar en les converses i decisions que es feien.
- Aprendre a expressar amb la cara i amb totes les parts del cos sentiments, idees, accions...
- Comunicar-se amb altres persones en diferents formats (carta, correu electrònic, vídeo...)
- Aprendre a treballar en petit grup organitzant-se ells mateixos les activitats que havien de fer.
- Pensar en el que es necessita en cada moment al llarg de la història per crear els escenaris i l'atrezzo.
- Crear l'atrezzo necessari amb diferents materials i tècniques.
- Tractar el tema de la por d'una manera lúdica, propera i trencant tabús.
- Fer participar a les famílies professionals del teatre i del cinema en el projecte per extreure aprenentatges que només uns professionals ens poden aportar.
- Cohesionar el grup dels Tobogans implicant-se en un projecte final d'etapa.
- Recrear un «festival de cinema» amb catifa, «entrevistes» i visionat de la pel·lícula.
- Reconèixer l'esforç i treball fet per les famílies i els companys.

Temporització

Es va iniciar el projecte sobre la mímica al més de gener i es va acabar de gravar al més de maig. L'estrena final per a totes les famílies es va fer en una videoconferència al més de juny.

Les sessions que es feien per fer aquest projecte eren de 3 o 4 dies per setmana en diferents moments del dia.

El rodatge es va fer en 4 dies diferents amb sessions de 2 hores més o menys.

Recursos humans

Nens i nenes de la classe dels Tobogans (25)

Mestra del grup.

Una mestra d'infantil i una d'educació física per fer l'espectacle de mims.

Mare del Beren, professional del teatre.

Mare i pare del Quin, professionals del cinema.

Diferents mares i pares voluntaris per acompanyar als nens i nenes que no gravaven. (7)

Totes les famílies del grup per preparar el vestuari a casa. (25 famílies)

Materials

Càmera fotogràfica digital.

Ordinador portàtil amb connexió a internet.

Càmera de gravar.

Fulls blancs.

Llapis.

Sobre de carta.

Faldilles.

Ornaments per al cap.

Teranyines de broma.

Aranyes de plàstic.

Llum de tauleta.

Caixes de cartró diferents mides

Caixa de cartró molt gran.

Pintures tempera de diferents colors.

Pinzells gruixuts.

Llum de cotxe de policia blava.

Bossa negra d'escombraries plena de papers.

Decoració caseta (taula, cadires, sofà, utensilis de cuina, telèfon...)

Vestuari fet per les famílies (llençols, tubs de cartró, goma elàstica, roba...)

Cartolines.

Retoladors de colors.

Tisores, cola de barra...

Avaluació de l'experiència.

Mitjançant diferents converses després de tot el projecte, els nens i nenes van poder valorar l'experiència personal en tot el procés.

Les converses gairebé diàries amb algunes famílies que participaven ens ajudaven a valorar en cada moment el procés, fer els canvis oportuns i també les experiències que ens donava fer coses en petit grup per després millorar en el següent grup.

L'observació de tot el treball diari dels infants que millorava les converses, el treball en grup petit, la millora en l'organització entre els mateixos infants i com arribaven a solucionar petits problemes que podien sorgir, ens ajudava a saber en quin punt estaven, quins canvis eren necessaris i quins aprenentatges estaven fent.

El resultat de la pel·lícula feta va ser una bona mostra per avaluar el treball fet pels nens i nenes i de les seves famílies.

La satisfacció i comentaris finals de les famílies i la resta de mestres de l'escola un cop vista la pel·lícula també ens va ajudar a valorar el producte final.

Opinions de famílies i mestra de l'escola:

“Recordo quan vaig veure el muntatge de la catifa vermella, tan ben fet... Vaig trigar una mica a relacionar la pel·lícula que estaven fent els de cinc anys amb aquell escenari.

Erem en època del covid i, malgrat que sempre teníem relació, les tres mestres de parvulari, no era el mateix que abans. Ens veiem a la terrassa cada dia perquè les nostres aules donen allà i allà jugaven també els nostres infants separats per bancs! Però no xerravem tant com abans i no recordava que era el dia de la presentació.

Per això la catifa vermella em va agafar una mica per sorpresa.

Jo aquell any era amb els de tres anys. Els vaig explicar que els veïns de cinc, els grans, havien fet una pel·lícula i que avui la presentaven. Com que era un fet tan important entraven sobre una catifa vermella.

Ens vam posar tots a fer d'espectadors i a aplaudir els actors que entraven de bracet, somrients uns, tímids els altres, algun amb aires d'actor important i tot... i tots ben elegants. Els petits aplaudien i cridaven el nom d'algun cosí o algun altre nen que coneixien.

Quan, més tard, els vaig proposar veure la pel·lícula, de seguida van dir que sí.

La vam veure amb els actors al darrera.

Els infants de tres anys es van quedar bocabadats. Veure els nens i nenes que coneixes, allà a la pantalla, en una pel·lícula! Cridaven quan reconeixien algun infant darrera la seva disfressa.

Quan es va acabar, van aplaudir i deien que algun tros feia por. També preguntaven coses sobre algun personatge que no sabien qui era o alguna escena que no havien entès (com la dels malsons que preguntaven si eren dolents) Els grans els van explicar que era de broma, que hi havia trucs...que no és veritat tot allò que es veu a les pel·lícules. I després en vam parlar a l'aula.

I jo em vaig quedar meravellada de com podien aquells infants tan petits fer tan bé els seus papers. Em sembla que només vaig veure'n un que no s'acabava de ficar en el personatge però tots els altres! Jo els coneixia i em sorprenia que haguessin actuat tan bé.

Em vaig petar de riure quan la Cristina, que feia de policia, perseguia el lladre, semblava una de les escenes de Buster Keaton que veia quan era petita.

Els infants de la meua classe la volien tornar a veure, va ser meravellós descobrir els companys que ho feien tan bé i imagino que per a ells, per als grans, tenir el reconeixement (es veia a les seves cares a més del que expressaven) dels companys petits també era important."

Silvia Majoral (mestra del grup de 4 anys)

"L'experiència de rodar un curmetratge amb els nens i nenes de P5 va ser molt enriquidora. Ens va sorprendre molt que tot i ser tant petits, tenien molta consciència de què estaven fent en cada moment, gràcies a que prèviament havien creat ells el guió i sobretot a la il·lusió que els feia estar rodant "la seva pel·lícula". Evidentment hi va haver moments del rodatge en que se'ls va fer pesat haver de repetir accions i demés, però en cap moment es van desconnectar del tot i el fet de veure que varis pares estavem implicats activament en el projecte creiem que els va activar una mena de sentit de responsabilitat col·lectiva (per molt que ells no en fóssin conscients). Per nosaltres el regal més gran va ser el dia que vam fer "l'estrena", veure les seves reaccions, les seves cares, els seus riures..."

David González (director de cinema, director del curmetratge i pare del Quim)

"Un dia, el meu fill Berenguer, va arribar a casa molt motivat perquè a l'escola estaven treballant el tema de la mímica. Coneixent a la Virgínia, de seguida vaig pensar que allò podia acabar en una cosa molt gran.

Em dedico al teatre, a la televisió i al cinema i sé com de difícil és arrencar, desenvolupar i acabar projectes. (Amateurs o professionals, construir de dalt a baix sempre és una tasca molt ambiciosa i complexa) Em sembla que s'ha de ser molt valent, i que cal tenir molts recursos pedagògics per fer el que ha fet la Virgínia amb aquests nens i nenes de cinc anys.

Quan la Virgínia em va comentar que volien fer l'obra de teatre (que finalment acabaria sent una pel·lícula) li vaig proposar escriure jo el guió. Però la Virgínia amb el seu equip de nens i nenes

són una mena de super herois sense por a res. (I que curiós que triessin com a tema la por!) Els vaig donar quatre pautes de com s'escriu una història: s'han de triar uns personatges, aquests han de tenir un objectiu, i sempre hi ha alguna cosa que s'oposa a l'objectiu. Amb aquestes quatre consignes, explicades amb vocabulari accessible pels nanos i posant alguns exemples de contes clàssics i pel·lícules, els nens van inventar-se tota la història. És realment fascinant per mi veure com la Virgínia és capaç d'aglutinar les idees dels nens i convertir-les en realitat amb la mínima intervenció de l'adult.

Els nens i nenes han après un llenguatge nou, el cinematogràfic, tècniques noves, maneres de fer, però per mi uns dels aprenentatges més importants que s'enduran amb el projecte és la idea que amb esforç es poden fer moltes coses, fins i tot les més difícils. Crec que això és un aprenentatge que potser no apareix en els currículums escolars, però que em sembla essencial per la vida: si ho fem junts, si ens hi posem, ho podem aconseguir. Ells saben que ho han fet tots ells. (O pràcticament tots)

Realment el dia que vam fer l'estrena a l'aula de música, va ser el dia com vam veure de manera més clara com de bé havia funcionat el projecte. Els nens estava feliços i orgullosos del que havien fet, s'ho sentien molt seu, reien amb la seva pròpia pel·lícula i la miraven amb molta atenció i admiració.

El meu fill, encara ara, quan ve algú a casa sempre demana ensenyar-li la pel·lícula. Per ell és un tresor, com el seu fill, la mateixa sensació que tenim els professionals amb les obres que produïm. Per tant, m'atreveixo a dir que aquests nens han experimentat amb la mateixa intensitat que ho fem els professionals, l'experiència de crear.”

Cristina Clemente (autora teatral, “policia” a la pel·lícula i mare del Beren)

Possible aplicació a altres centres educatius

A la nostra escola portem anys utilitzant el “banc dels experts”, una eina que ens ajuda molt a accedir a totes aquelles famílies que per la seva professió o hobbies ens poden donar un cop de mà en algun moment del curs. Quan aquestes famílies entren al grup de 3 anys o a altres cursos per primera vegada, se'ls convida a apuntar-se a aquest “banc” en el qual posen les seves dades i característiques professionals. Sempre de forma voluntaria. A més d'aquesta eina, el fet de ser una escola tan petita i familiar fa que en moltes ocasions poguem convidar a les famílies a participar activament d'algunes activitats com tallers fets per ells mateixos, concerts,... A la reunió de principi de curs els hi expliquem que estem totalment oberts a aquestes propostes que poder fer ells mateixos o convidar-los a algunes nostres de les que necessitem la seva ajuda. Tant el “banc d'experts” com apropar-nos als interessos de les famílies són eines que es poden traslladar a altres escoles i així poder aprofitar tots aquests sabers que complementen la nostra tasca docent.

La creació d'una obra de teatre, de pel·lícula o de qualsevol tipus de representació on els nens i nenes tenen la decisió des de el primer moment en tot el que els hi implica, és una molt bona manera de fer un tancament d'etapa o de cicle. Crea uns vincles entre els infants que amb poques propostes més es pot obtenir.

El fet de passar una història a format audiovisual els hi proporciona uns coneixements més específics sobre aquest món i també tenen un resultat que sempre que vulguin poden recordar.

Amb altres cursos més avançats es podria donar més protagonisme als infants en el moment de del rodatge fent-se càrrec d'algunes presses amb la càmera, posant-se en el paper d'ajudant i fins i tot, creant altres rols com maquilladors, tècnics de so...

ANNEX

Fotografies de l'estrena (catifa vermella) i premis

Powerpoint entregat a les famílies amb tot el projecte fet pels infants (imatges, converses...)

Jo sé fer mímica (Bruno)

Un dia a la conversa en Bruno parla sobre un tema que fins ara no havia sortit mai a la rotllana. La mímica.

- Jo sé fer mímica! (Bruno)

- I què és fer mímica?

- És parlar així: mmmmm... Fer cançons amb "mmmm" (Bruno)

- Això no és mímica. Jo tinc un joc a casa. Agafes una carta. Has de fer lo que diu la carta però sense parlar. Amb gestos. Jo crec que la mímica és no parlar i fer un gest que s'entengui. (Jana)

- Però també hem d'aprendre les minúscules. (Bruno)

-
- En aquest moment en Bruno sembla canviar de tema i començar un de nou.
 - *Què són les minúscules?*
 - Com la “A” la última de la Jana és així: (fa el gest amb la ma a l’aire) M’han ensenyat les minúscules. (Bruno)
 - Què són les lletres minúscules? (Jana)
 - Les lletres més petites. (Bruno)
 - No es diuen minúscules. (Laila)
 - Si. La “B” de Bruno o la del Biel és igual. És una rodona.
 - La del Biel és la b baixa. (Jana)
 - No, és la mateixa meva. (Bruno)
 - El Beren fa la “b” amb un gest amb la ma.

- La "b" minúscula és una rodona cap a baix. (Bruno)
- És una muntanya al revés. (Jana)
- *Us heu fixat què és el que esteu fent tota l'estona amb les mans?*
- La "O". (Ernest)
- Mímica! (Lucia)
- *Si. Esteu fent gestos amb les mans i formes en el terra sense parlar quan ho feu.*
- Si vols fer una rodona sense parlar, la fas així. (fa el gest de la rodona a l'aire) (Beren)
- Fem gestos. (Jana)
- *Us agrada fer mímica?*
- Si! (Uns quants nens i nenes)
- Potser la mímica és de les dues maneres. Potser nosaltres sabem lo dels gestos i el Bruno ho sap d'una altra manera.

Molts nens i nenes entenen la mímica com el fet de fer gestos sense parlar però el Bruno està tant segur de la seva idea que fa dubtar als seus companys. Un altre dia segueix la conversa.

Al dia següent en Mat vol comunicar alguna cosa al grup.

- Mi mamá me ha dicho que la mímica es que la gente quiere decir una cosa y lo hace con el cuerpo. (Mat)
- Si. Em vaig confondre. El que deia jo era tararejar. (Bruno)
- És com això: (mou el dit fent cercles al costat del seu cap) (Adrià)

- O això: (fa el mateix gest que l'Adrià però assenyalant també a tots els seus companys) Estan tots turuletes! (Jana)
- O així: (es posa de 4 grapes i obra la boca) (Aitor)
- *I què podríem fer aquests dies per jugar amb la mímica?*
- Endevinalles. (Aitor)
- Un taller de mímica. (Beren)
- Dibuixar una persona fent mímica. (Jana)
- *Com seria el taller Beren?*
- Els altres han d'endevinar i tu fas la mímica. Qui l'endevina, fa la mímica. (Beren)
- Podemos hacer mímica con el cuerpo. (Mat)

Així inicien tots junts un projecte comú sobre el què és la mímica...

Mimos - Pared

0:12 / 2:10

Desplaça't per la pàgina per veure més informació

Però els tobogans han vist mai un mim?

- *El personatge que hem vist com es diu?*
- És un mimo. (Roc)
- Estava pujant per una barana invisible. (Laila)
- Crec que té raó. Era invisible perquè sinó és impensable. (Roc)
- O és de vidre o no ho sé. (Jana)
- O és invisible. (Beren)
- Com l'han fet invisible? (Martina)
- Amb vidre. (Aitor)
- O amb una capa invisible. (Martina)
- Com el Doraemon. (Rim)
- Potser no hi havia res i era màgia perquè s'ha deixat anar i s'aguantava. Potser estava volant perquè era màgic. (Quim)
- Ningú pot volar. (Roc)
- I les gavines? (Laila)
- El Papa Noel li vaig preguntar si volava i em va dir que si. (Marc)
- Si, jo el vaig veure volar. (Aitor)
- Potser tenia aquella persona un tamboret que no es veia a la càmera i potser estava pujat. (Adrià)
- Però estava en el terra. (Martina)
- No. (Roc)
- Però heu vist el terra? (Jana)
- Si. He vist el terra. (Marc)

-
- Jo no sé com pujava la barana. No sé com ho feia. (Jana)
 - Potser pujava amb una escala. (Beren)
 - Estava fent exercici. (Aitor)
 - Agafava peses. (Laila)
 - A mi m'ha semblat com si tinguéss una paret de cristal. (Núria)
 - Estava fent així (moviment amb les mans) i no hi havia paret. (Laila)
 - Jo ho sé. Potser em sembla que no tenia paret i va venir un senyor invisible i fa que hi hagués una paret invisible. (Bruno)

- Potser estava fent mímica i feia que hi havia una paret. (Beren)
- Potser tenia màgia. (Nadia)
- Jo creia que cogia dos cubos llenos de agua. (Alexia)
- Estava subiendo por un cristal. (Adrian)
- Però si puja i es treu la paret i es destrossa la paret? (Ernest)
- Subia por las escaleres. (Lucia)
- Tenia una cama elàstica para saltar. (Adrian)
- Pero invisible. (Martina)
- Hi havia una cama elàstica penjada al sostre però s'agafa d'un costat. (Biel)
- Jo crec que feia així (mans obertes i fent cercles) estava netejant un vidre. (Núria)
- A lo millor es pujava, ha agafat una corda i l'ha pujat. Una corda invisible. (Martina)
- A mi el que més m'ha agradat que pujava i també lo del vidre. (Beren)
- La persona tenia la cara pintada de blanc. (Lluc)

L'interès per la mímica comença a omplir l'aula de jocs de mímica que porten els nens i nenes de casa. Per poder jugar a tots, proposem que els nens i nenes que els han portat es faran responsables d'ensenyar als seus companys i companyes els jocs a l'estona de tallers. Ells i elles explicaran les normes, l'objectiu del joc, l'organització...

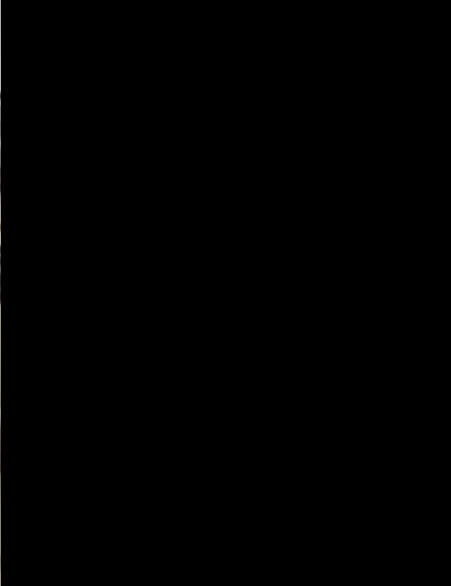

La mímica és expressió i la cara pot expressar moltes coses. I si intentem expressar coses només amb el cap?

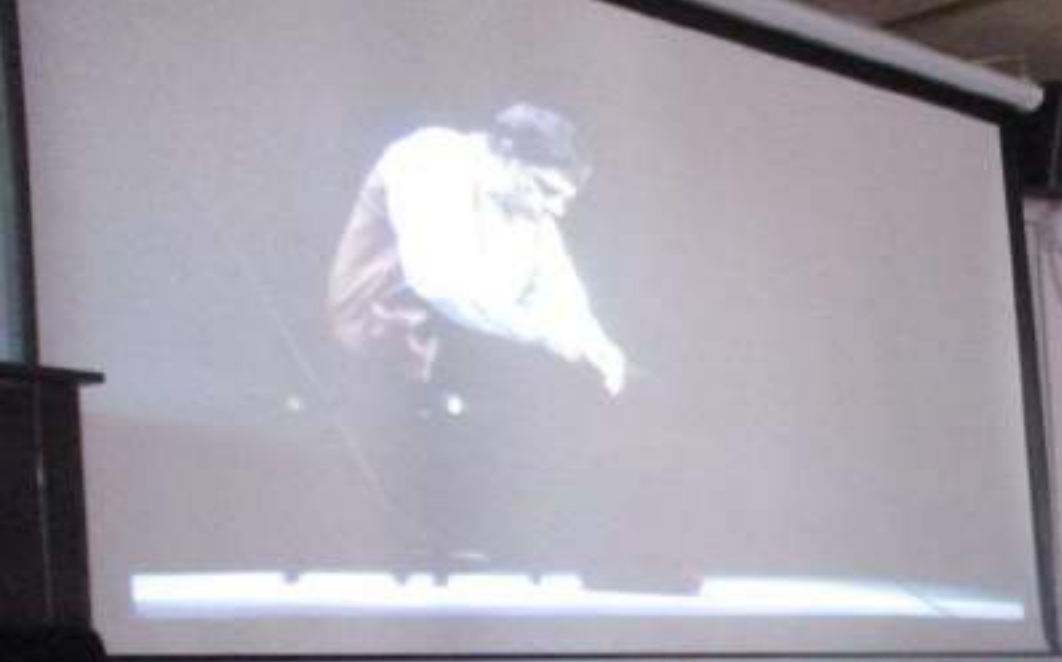

Després mig grup es posen guants blancs i es preparen per poder expressar amb el cos la idea que tenen al cap. Personatges, animals, accions...

Un dia veiem a Mr. Bean i el descobriment d'una bateria.

I el dia de carnaval la Valeria i la Lurdes ens regalen un petit espectacle de mim en directe!

MVI_0947

10:48

14:23
05/13/2021

01:29

MVI_E047

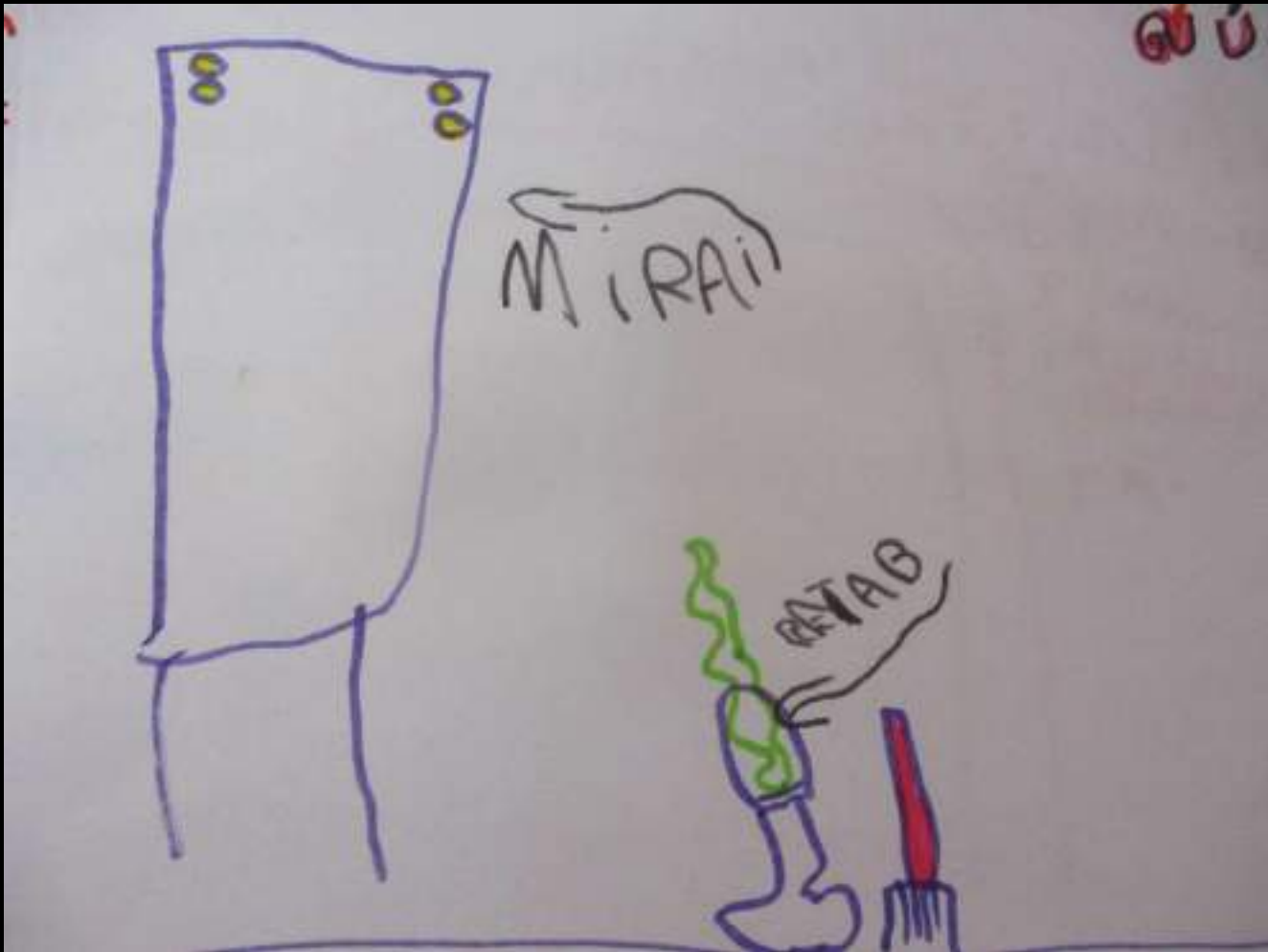
02:30

14:25
05/05/2021

FAPUDO

ROU

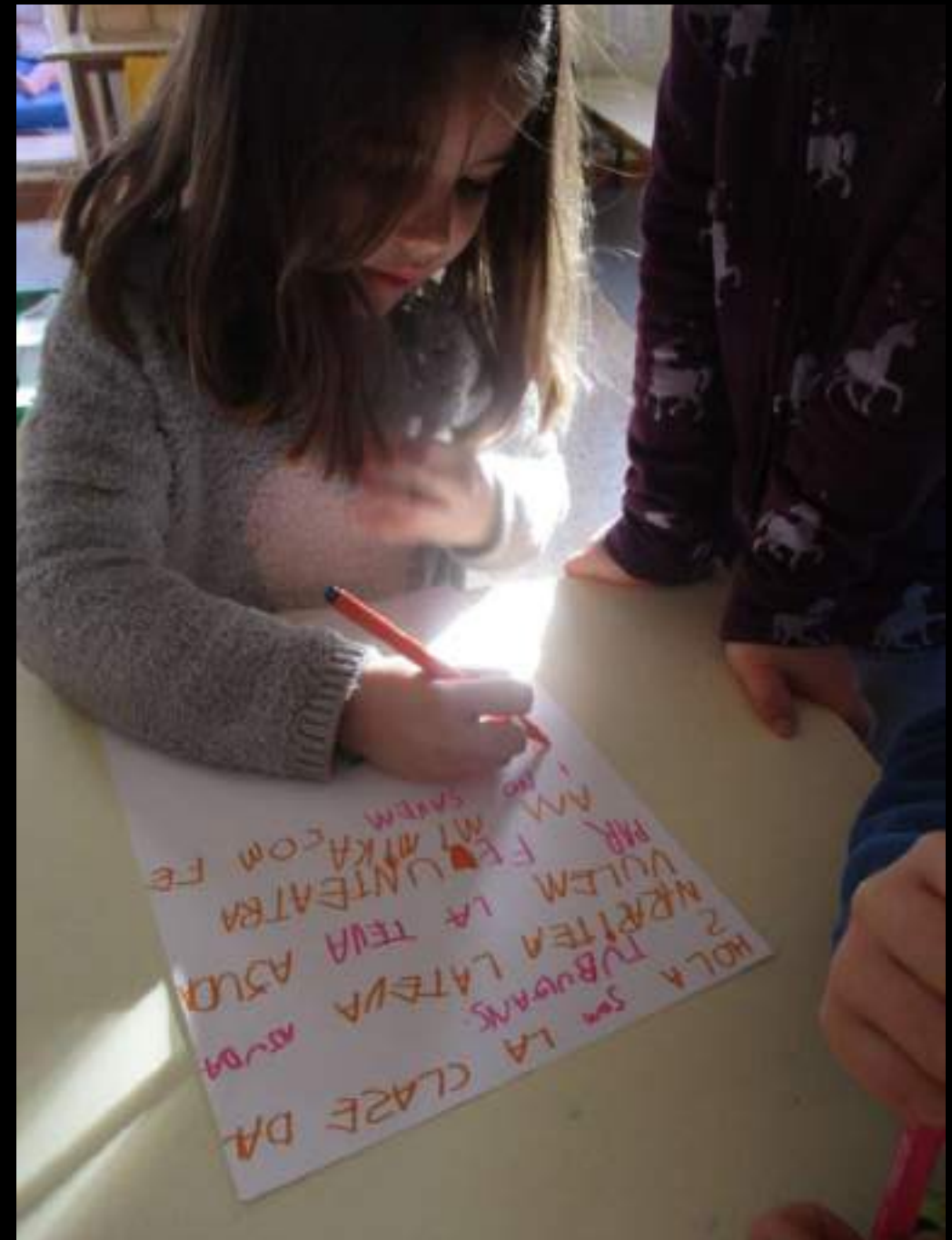
CENOPUDIDANSURTIDALBATER.
 ASBAANPUJAJAUNAALAXA.
 PARSURTIDALABU.
 ANCAURALAS DOS.
 IBANPUTJMO

LFINSCEAL
 FINALLAV
 IRGINIABA
 UDRILPORA
 TA.

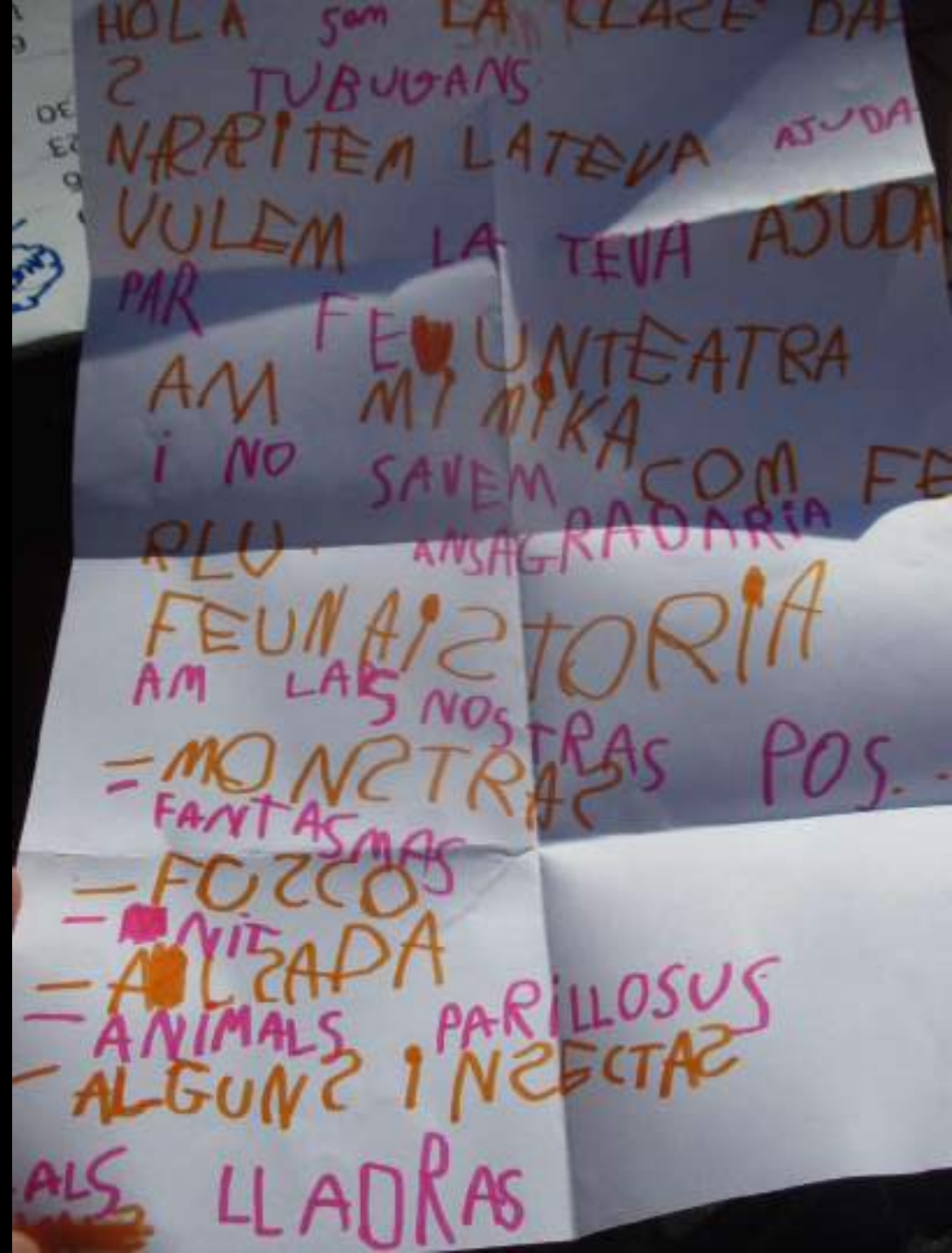
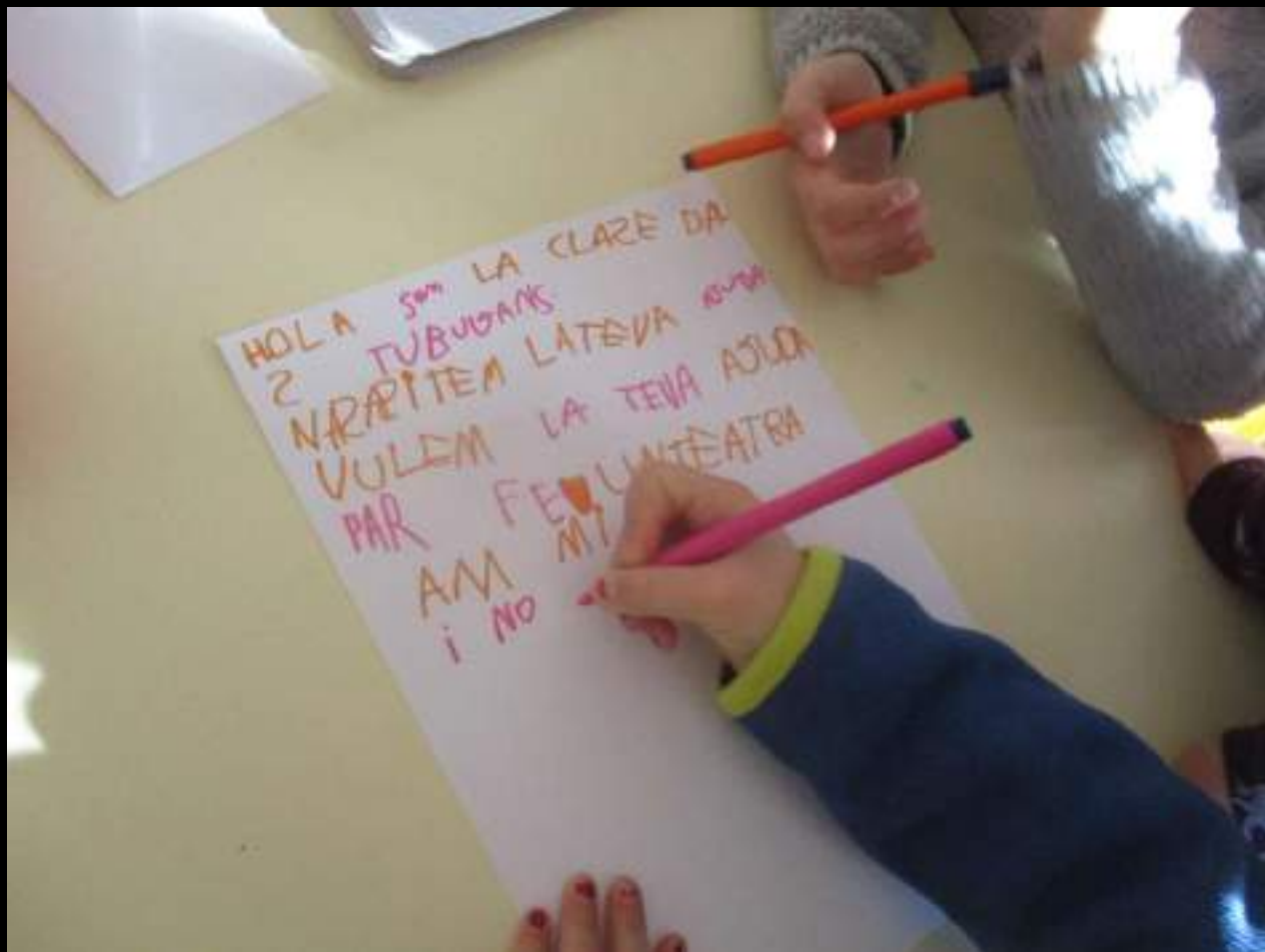

Comentant el projecte que estan fent amb la mímica, la Cristina, mare del Berenguer, s'ofereix per ajudar-nos. La seva experiència ens ajudarà a inventar, muntar i representar una obra de mímica.

Una forma ideal per acabar una etapa junts, el parvulari.

Però no tenim ni idea per on començar així que decidim demanar ajuda a la Cristina i li escriuen una carta.

La Cristina ens contesta ràpidament!

HOLA **TOBOGANS!**

ESTIC MOLT CONTENTA D'AJUDAR-VOS A FER L'OBRA DE
TEATRE!

US PROPOSO QUE PER COMENÇAR PENSEU COM SERAN ELS
PROTAGONISTES DE L'OBRA DE TEATRE.

QUI SÓN?

PER QUÈ SÓN ESPECIALS?

COM SÓN PER FORA?

COM SÓN PER DINS?

CRIS.

Així que ens posem en marxa pensant quins són els personatges de l'obra. Els porta uns quants dies decidir-se.

Som 25 nenes i nens. Haurem de fer 25 personatges.

- *Han de ser tots diferents?*
- No. (Maui)
- 3 o 4 que estan tancats en al fosc. (Núria)
- 3 o 5 que fan les coses. Posar la fosc. (Ernest)
- Que hi ha fosc, s'apaga la llum. (Jana)
- *Jo puc apagar llums. Així vosaltres feu els personatges.*
- 3 o 6 tancats a una casa d'un monstre de por. (Bruno)
- *Els personatges de les pel·lícules, són sempre persones? A la pel·lícula de la Bella i la Bestia quins personatges surten?*
- Un armari. (Lucia)
- Un rellotge. (Martina)
- També surt un despertador. La Martina li ha semblat que era un rellotge però era un despertador. També pot haver una noia que es creui amb un dolent. (Beren)
- Jo he vist la peli de la Bella i la Bestia i no me'n recordo molt però crec que surten ocells. (Roc)
- Jo he vist la Peppa Pig i són animals. (Karolina)
- Jo em puc oferir per ser un fantasma. (Jana)

Un cop veuen que no tots els personatges han de ser persones, comencen a pensar en les pors que havien dit i transformar-les en personatges.

Així ens surt aquesta llista:

- ARANYES.
- FANTASMES
- ANIMALS SALVATGES (GUEPARD, COCODRIL, SERPS, GRANOTA VERINOSA, ESCORPINS, MEDUSES, TIGRES, LLEONS, ELEFANTS, ERIGUES, ERIÇOS DE MAR)
- UNA NENA I UN NEN.

La Jana comenta que hauria de sortir un pare i una mare perquè així passin aventures. Al final s'escull:

- UN AVI I UNA ÀVIA.
- MONSTRES.
- LLADRE.
- MALSONS.

Després es pensen quina quantitat hi ha de nens i nenes que interpretaran aquests personatges.

- 4 ARANYES
 - 3 FANTASMES.
 - 1 GRANOTA VERINOSA.
 - 1 ERUGA.
 - 1 NENA I 1 NEN.
 - 1 AVI I 1 ÀVIA.
 - 6 MONSTRES.
 - 1 LLADRE.
 - 5 MALSONS.
-
- *Com farem els malsons?*
 - De monstre. (Biel)
 - Mentre algú està dormint, jo sóc el malson i em poso al costat. Li faré: buuuu! (Aitor)
 - Ell està davant i li farem així. (Jana)
 - Això no són malsons, només són carícies. (Biel)
 - Si no saps qui et fa les carícies, et farà por. (Jana)

Parsunatgas:

- 25 parsunatges
 - 4 aranyas
 - Grans, 8 potas, paludes, 1 negra, 1 ½ negra ½ maro, 1 ½ negra ½ vermella, 1 ½ negra ½ taronge. No piquan, no fan taranynaas, vergonyosa.
 - 3 fantasmas
 - Par fora son blancs, podan travasa coses, 2 ulls, surten alant, valens, bons, fors, poa la llum, lents.
 - 1 granota verinosa
 - Grogas am puntets , tenen vari, alasticas, bona, cora i salta molt
 - 1 oruga
 - Paluda, te10 o 12 potas, maro am puns negres, enganxoses, molt dolenta, te po als fantasmes.
 - 1 nen
 - Cabell llarc, valen i fort, sensa chandal.
 - 1 nena
 - Cabell llarc, porta chandal, te 10 anch, molt intaligen, valenta i dasidida.
 - 1 avi
 - Te barugas, te puders, pot fe marxa als monstres, imbisibla, i vula.
 - 1 avia
 - Te monyu, i al matech qe labi.
 - 6 monstras
 - Ungles llargas, 9 dens, molts lls, paluts, bons, mols culos, potes alasticas, , alasticas, punchas, moltes bocas, tenean moltes pos, vergonya, tenen molta calo, son dèbils, als lia gradan las paliculas
 - 1 lladre
 - Antifaç negre, una bossa, roba coses de les cases dels nens, , molt ràpid i dolent.
 - 5 malsons
 - Fan con si estiguessin dins del cap dels nens i nenes, dibuixa coses dolentes, tot negres, manipulen els nens com titelles, tenen molt gana i forts.

La Maui, la Núria i la Jana després de 3 dies d'esforç, aconseguen acabar d'escriure a l'ordinador la llista de personatges. Aquesta vegada, li enviem per correu electrònic.

Hola tobogans!!!

QUINS PERSONATGES TAN XULOS!!!! M'ENCANTEN!!!

US PROPOSO QUE ARA TRIEU UN GRUPET D'AQUESTS PERSONATGES I PENSEU EL PRINCIPI DE LA HISTÒRIA.

AQUESTS PERSONATGES HAN DE VOLER UNA COSA.

VOLEN ALGUNA COSA QUE NO ÉS FÀCIL D'ACONSEGUIR.

PER QUÈ NO PODEN ACONSEGUIR-HO?

Recordeu la caputxeta?

La caputxeta què vol en el conte? Portar menjar a l'àvia.

I per què no pot fer-ho? Perquè el llop la molesta.

O els tres porquets?

Els tres porquets volen fer-se unes casetes i viure feliços.

Però el llop no els deixa.

O el Patufet.

El patufet vol anar a portar el menjar al seu pare.

Però el bou se'l menja.

QUÈ VOLEN ELS NOSTRES PERSONATGES?

PER QUÈ NO PODEN ACONSEGUIR-HO!?

POTSER HI HA UNS ALTRES PERSONATGES QUE ELS HI FAN LA GUITZA!?)

ENS QUEDARÀ UNA OBRA DE TEATRE XULÍSSIMA!

I QUIN PERSONATGE VOLEU QUE FACI JO? JO M'APUNTO A TOT, PERQUÈ M'ENCANTA EL TEATRE I M'ENCANTEN LES VOSTRES IDEES!

MOLTS PETONS

CRIS

**Uns dies després tornem a
tenir resposta de la
Cristina!**

Els fantasmes no deixen anar als altres personatges a casa.

L'eruga no deixa entrar a casa a la persona.

Fantasmes.

3 fantasmes que volen anar a dormir.

Els fantasmes intenten no tenir por a la llum. I els monstres els ajuden.

Troben monstres dolents a casa seva i els volen fer fora.

Els fantasmes es posen a dormir amb els nens.

Arribar fins a on estan els nens atrapats. Amb una corda pujant.

Volen ajudar a la policia a agafar un lladre.

Conversa per decidir quins són els personatges principals, què volen aconseguir, quins personatges no els deixen...

Ja han escollit que els fantasmes seran els personatges i que els seu objectiu és **no tenir por a la llum.**

Després, pensen quí no els hi deixa arribar a aquest objectiu.

Els monstres no els hi deixen.

Els malsons no deixen fer les coses perquè són malsons. Són males coses.

El malson es posa davant perquè no apaguin les llums.

El malson té por a la foscor i per això no vol que l'encengui.

En el món dels malsons és de dia.

Al revés. Els fantasmes tenen por a la foscor i els malsons tenen por a la llum.

Els malsons no volen deixar-los que superin la por als fantasmes.

Després de molta estona pensant com pot ser que els malsons no els deixin, si tenen por o no. **Acaben decidint que els malsons no tenen por a res i només ho fan perquè volen que tothom tingui alguna por.**

Després de pensar i pensar, decidim enviar-li les nostres idees amb un vídeo.

Els fantasmes seran els protagonistes de la història. El seu objectiu és perdre la por a la llum i com no és gens fàcil, hauran de fer moltes coses per aconseguir-ho. Els malsons com volen que tothom tingui por, els hi faran la guitza perquè no ho aconseguixin.

I ja que li vam enviar un vídeo, ella ens contesta amb un altre. Quina sorpresa quan veiem a l'Adela! (germana del Beren)

Ens aconsellen que comencem a pensar on comença la història, què fan els altres personatges... En definitiva, que pensem en l'acció de l'obra.

L' Adela també ens dona alguns consells i realment ens van molt bé.

Cada cop es complica més el projecte. Què difícil pensar en tot el que passa a la història.

Però ens ajuda molt que la Cristina ens doni un consell important. Si ho feu representant directament, de vegades surten les idees. I així ho fem!

Agafem unes faldilles que hi ha a l'aula de música que ens aniran molt bé per representar els fantasmes.

Fantasmes a casa seva

02/03/2021

Els fantasmes
s'amaguen quan
reben la llum del sol.

02/03/2021

El malson camuflat riu
dels fantasmes.

02/03/2021

Malson fent que el fantasma ho
passi malament.

02/03/2021

Els fantasmes
descobreixen
que un d'ells
és un
impostor.

02/03/2021

I seguim pensant en la història. On comença, els altres personatges, com segueix... Quan aconseguen el seu objectiu...

Els protagonistes són els fantasmes. Aquests tenen l'objectiu de perdre la por a la llum i fan tot el possible per fer-ho. Els malsons que els hi agrada que tothom tingui por no volen que deixin de tenir por i els hi fan la guitza. Faran tot el possible perquè no perdin la por.

Tot comença en una casa vella abandonada on viuen els fantasmes. Aquests fan les coses normals que fan uns fantasmes. Són 4 fantasmes. Però un d'ells és un malson disfressat de fantasma. Li agrada fer la guitza als fantasmes. Quan pot, encén el llum de la casa perquè els fantasmes s'espantin i s'amaguin. Es tapen amb els llençols fent-se una boleta al terra i tapant-se la cara. El malson disfressat riu i s'ho passa bé quan els altres s'espanten. A l'obra ho farà 2 vegades. Encén i apaga el llum dues vegades.

Quan es fa de dia. Els fantasmes se'n van a dormir. I quan aquests dormen, el malson disfressat s'aixeca, riu, i se'n va a buscar els malsons que estan amagats. 4 malsons més. Tots els malsons junts van a molestar als fantasmes quan dormen.. Quan es fa de nit, els fantasmes es desperten i els malsons s'amaguen i el que està camuflat torna amb els fantasmes. Però aquests comencen a sospitar d'ell i parlen entre ells. Decideixen apropar-se i treure-li el llençol que és de mentida i descobreixen que és un malson. El fan fora.

Idees per seguir:

- Els fantasmes intenten deixar de tenir por encenent el llum d'una lampareta. Quan l'encenen, els malsons l'apaguen. I així constantment.
- És veu una casa normal on viu una nena, un nen (germans) i els seus avis.
- Aquests nens tenen diferents pors.
- Van a un bosc. Encara no sabem perquè. I allà es troben una granota verinosa, una eruga i aranyes. Els hi tenen por.
- Quan dormen, entren els malsons i els molesten a la nit.
- Una nit entra un lladre a la casa, es desperten, el veuen i surten corrents. Arriba la policia i l'agafa (Cris)
- Per no tenir por demanen ajuda als avis i aquests com tenen superpoders, els ajuden. No sabem encara com.
- Acaben no tenint por.
- Una nit coneixen als fantasmes i aquests són bons i no volen espantar-los. No sabem com els hi expliquen que volen deixar de tenir por a la llum. El nen i la nena els hi diuen als avis i aquests els ajuden també. (Acaba sent un homenatge als avis i àvies)
- Final. Els fantasmes acaben sense por a la llum però un cop surten de dia, volen viure amb les persones però passa una cosa, que les persones no els veuen de dia i s'acaben avorrint. Així que acaben fent el que feien sempre i com eren sempre, sortint de nit i espantant a la gent.

Escenaris:

- Casa vella abandonada.
- Casa nova nens i avis.
- Bosc.

Altres:

- La policia va en cotxe fet amb cartró gran. I s'emporta el lladre a dins.

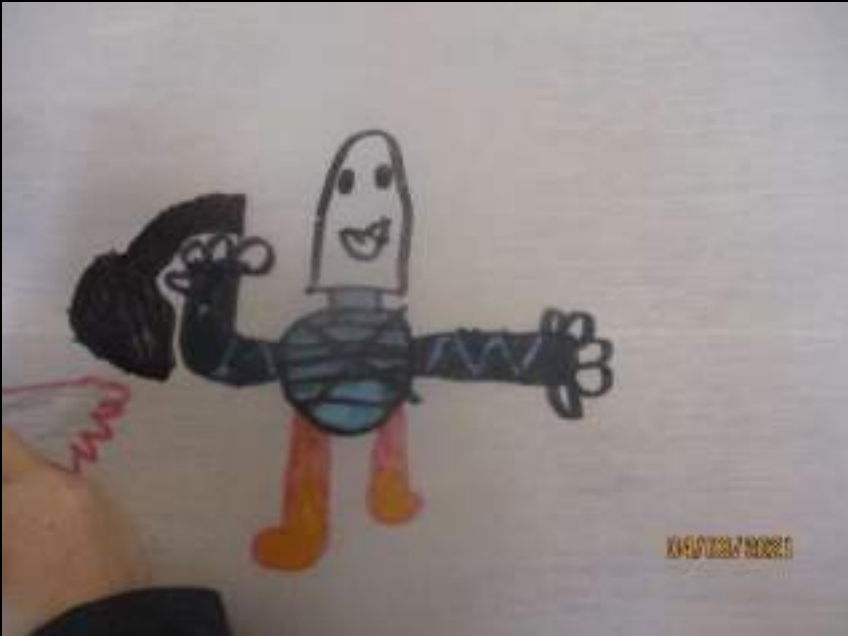
Després de tants dies de pensar i converses, decidim buidar els caps d'idees i representar-les en paper. Un paper mooolt gran!

04/03/2021

04/03/2021

04/03/2021

04/03/2021

04/03/2021

Decidim els personatges

Fa molts dies que els nens i nenes pregunten qui serà cada personatge i moltes vegades ells mateixos diuen qui els hi agradaria. Per fi el dia ha arribat i poden escollir.

ERNEST – LLADRE

JANA – FANTASMA.

BRUNO – FANTASMA

LAILA – FANTASMA

BIEL – MALSON CAMUFLAT DE FANTASMA.

NÚRIA – MALSON

LLUC – MALSON

ADRIAN – MALSON

ROC – MALSON

NENA -KAROLINA

NEN – QUIM

ÀVIA – NAIA

AVI – MARC

GRANOTA VERINOSA – ALMA

ERUGA – ADRIÀ

NOA – MONSTRE

MAUI – MONSTRE

RIM – MONSTRE

MARTINA – MONSTRE

LUCIA – MONSTRE

BEREN – MONSTRE

AITOR – ARANYA

JOEL – ARANYA

MAT – ARANYA

ALEXIA – ARANYA

Per seguir la història, un dia anem a l'aula de música i comencem a fer proves amb tots els personatges. Com no tenim encara el vestuari preparat, improvisem i utilitzem el que tenim a l'aula. Faldilles, mocadors, polseres...

Els fantasmes s'amaguen de la llum.
Els hi fa por.

El malson camuflat de
fantasmes els hi fa la guitza i
encén el llum constantment.

Els malsons entren en acció
quan els fantasmes dormen

En un altre lloc, un avi i una àvia a casa seva, fan aquelles coses que fan els adults a casa. Cuinar, netejar, cuidar del seu net i neta...

El net i la neta juguen tranquil·lament

Ells també dormen i els malsons
també apareixen per fer-ho
passar malament.

Una nit, entra un lladre a casa seva

Els hi vol robar,
però el lladre fa
soroll i es
despertem.

S'espanten i
criden tan fort
que la policia
apareix.

15/03/2021

Un dia passejant pel bosc, el nen i la nena es troben amb...

Granota verinosa!!!

També passejant,
es troben amb
aranyes que volen
menjar-se'ls

Les aranyes els lliguen amb les seves teranyines i marxen a descansar.

Els avis veuen que és molt tard i van a buscar-los i els alliberen

Un altre dia són els monstres que els espanten. Però els seus avis...

15/03/2021

Amb els seus super-
poders contra la por,
els fan fora.

15/03/2021

I el vestuari?

Els fantasmes només se'ls hi veuen els peus. Llençol a sobre blanc amb forats als ulls.

La nena va amb xandall.

El nen va amb camisa, pantalons normals. Cabell llarg. El Quim ja té el cabell força llarg. Si se'l deixa sense tallar aquest temps, potser ja el tindrà prou llarg.

Els malsons van tots de negra. A la cara un passamuntanyes o una careta negra o la cara pintada de negra.

L'àvia va amb un monyo. Cabell pintat de blanc. Roba de persona gran. Berrugues, davantal.

L'avi té berrugues i roba de persona gran.

Les potes de les aranyes amb tubs de paper. Enganxats a la cintura o al cos. Pintats del color de l'aranya.

La granota verinosa portarà una samarreta groga , pantalons grocs. Taques amb aironfix negre. Sabates folrades amb roba groga. Ha de ser grassoneta. Filtre per dins la roba.

L'eruga ha de ser llarga, per això el Berenguer s'ofereix per fer la part de darrere. Roba cosida marró amb taques negres enganxades d'aironfix. Les potes poden ser tubs de paper.

Tornem a enviar un correu a la Cristina

Hola Cristina Som els tobogans. Volem que vinguis a la classe per ensenyar-te les proves que estem fent de l'obra. Volem que siguis la policia que atrapa al lladre. Has de córrer molt per atrapar al lladre que és l'Ernest.

Hem de fer un cotxe de policia amb una sirena a dalt. Hem pensat de fer-ho amb cartró. Necessitem la teva ajuda perquè li diguis a les famílies que portin cartrons grans. També per fer el bosc, arbres... El Beren diu que hauríem de tenir un carro per enganxar el cotxe al costat. Així és mouria.

L'Ernest diu que el seu pare ens pot ajudar perquè sap fer moltes manualitats.

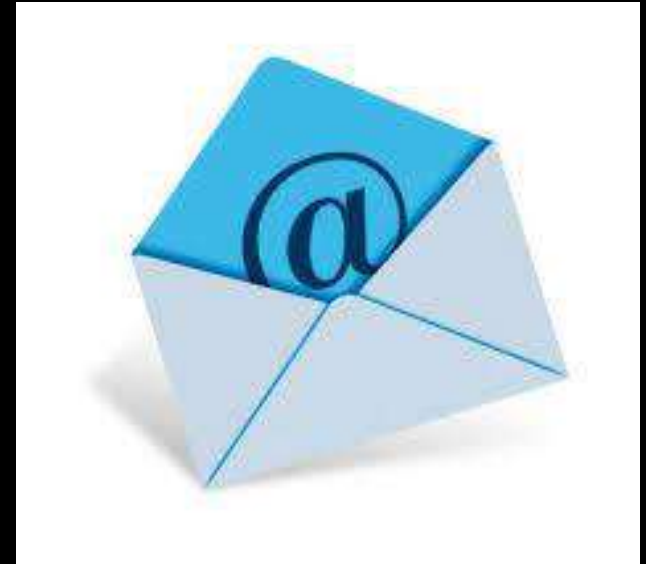
Qui dia et va bé per venir la setmana vinent?

Moltes gràcies.

Adéu.

Tobogans

HOLA TOBOGANS! DONCS QUÈ US SEMBLA SI VINC
DIJOUS VINENT AL MATÍ?
US ANIRIA BÉ?
TINC MOLTES GANES QUE M'ENSENYEU TOT EL QUE
HEU FET.
M'ENCANTARÀ FER DE POLÍCIA, PERÒ NO SÉ SI
PODRÉ CÓRRER TANT COM L'ERNEST, JO SÓC UNA
MICA LENTA CORRENTS!
ARA MATEIX FARÉ UN MISSATGE A LES FAMÍLIES
PERQUÈ PORTIN CARTRONS GRANS.
EM SEMBLA MOLT BONA IDEA AIXÒ DEL CARRO. A
CASA TENIM UNES CISTELLES AMB RODES DEL
SUPER QUE POTSER PODRIEN SERVIR.
US LES PORTEM?
ESTIC NERVIOSA PER DIJOUS! QUINES GANES!
CRIS

Hola Cristina. Som els tobogans.

Ara hem mirat el calendari i el dijous que ve tenim una activitat on vindrà una ballarina a ensenyar-nos una dansa. A més, aquell dia l'aula de música estarà ocupada perquè també ho faran P3 i P4.

Ho sentim, però no pots venir. Pots venir a la tarda? La Jana diu que la tarda és molt curta. Potser un altre dia? Estem molt tristos. Volem que vinguis. Com ho fem?

El Marc li ha dit a l'Ernest que no corri molt ràpid perquè així el podràs atrapar i sinó durarà molt l'obra tota l'estona corrents.

Les cistelles amb rodes ens aniran molt bé. Gràcies.

Molts petons i moltes abraçades. I un aplauso (això ho ha dit el Bruno)

Tobogans

I per fi, tenim a la Cristina amb nosaltres per ensenyar-li tot el que tenim!

Ja que la Cristina farà el paper de policia que atrapa el lladre (Ernest), aprofitem per assajar aquella part.

Un cop vist tot el que els nens i nenes saben fer, ens dona alguns consells per millorar la història.

La Cristina ens dona "l'ok" per seguir endavant. Així que hem de començar a preparar vestuari.

Els que fan de monstre, fan el dibuix del que els hi agradaria fer amb els tubs de paper que hem demanat.

I les aranyes es fan les potes.
Quantes potes té una aranya?

Enviem una noteta a casa per les famílies perquè preparin la roba que han de portar els dies de gravació.

El passadís es comença a omplir de bosses amb noms.

Fins i tot, ens arriba una eruga gegant!

Ja tenim l'obra preparada, queda poquet per organitzar les gravacions i no tenim una cosa molt important!

El títol!

- *Com es diu l'obra?*
- Por. (Núria)
- El món màgic. (Beren)
- El món al revés. (Martina)
- O la història del revés. (Martina)
- És com si el món li fessin així (fa un gest amb les mans girant alguna cosa) i estigués del revés. (Biel)
- Les pors de la gent. (Jana)
- El món encantat. (Beren)
- La imaginació. (Martina)
- L'espectacle de les pors de mímica. (Jana)
- L'espectacle de dolents, ciutats i boscos. (Aitor)
- Negre. Perquè les pors són com si fossin negres. (Núria)
-

Després d'escollir entre dos títols que ens semblen que tenen sentit i que representen la història, fem una última votació per escollir el títol.

- Les pors. 15 VOTS
- La història del revés. 2 VOTS

Altres nens i nenes no saben què votar, així que surt: **LES PORS**

L'Adela, mare del Quim, s'ofereix a venir a l'escola per estructurar una mica els dies de rodatge. Així els nens i nenes tindran més clar, què es farà cada dia, a quin lloc, què es necessita... Ens organitzem!

Alguns imprevistos no ens deixen fer la proposta quan esperàvem, però l'Adela ens ha preparat unes cartolines i el Quim i la Laila s'ofereixen per acabar de pintar les lletres.

Tot i les dificultats, ens comenta que els rodatges haurà de ser en dies diferents ja que la història és llarga, hi ha diversos llocs on fer-la i també és molt important coordinar-nos amb altres famílies perquè ens ajudin a fer grupets petits. Així no hauran d'estar esperant aquells que no graven aquella dia.

Mirem què posa a les cartolines i descobriuen paraules relacionades amb els rodatges.

PERSONATGES

ATREZZO

LOCALITZACIÓ

Encara els hi queden alguns detalls per poder fer les gravacions com acabar el vestuari dels monstres o el cotxe de policia.

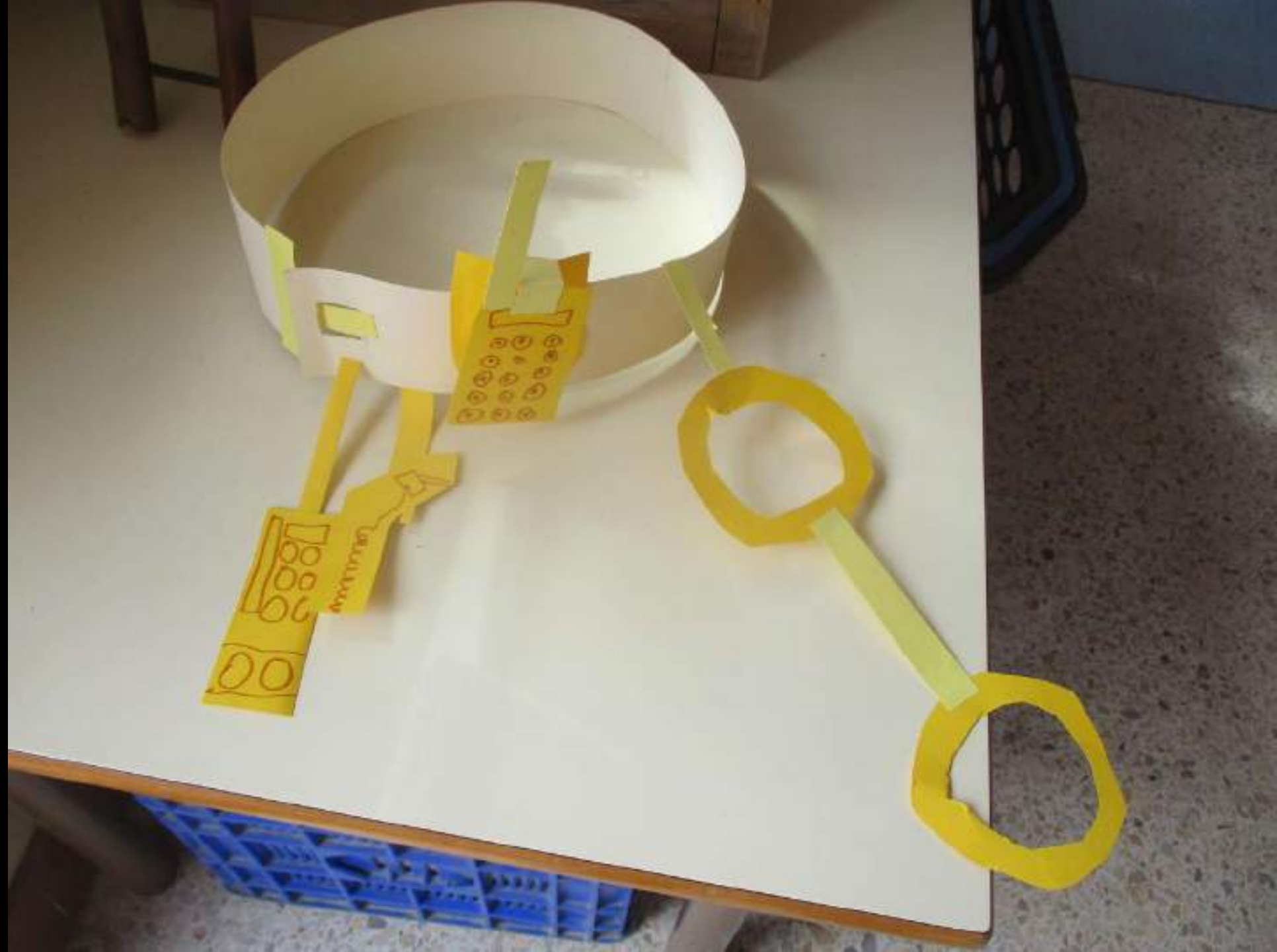

I el moment més esperat, quan poden “pujar” al cotxe!

Un dia, totalment
improvitzat, l'Ernest
s'ofereix a fer el cinturó
per la policia. Ja que
acabavem de fer el
cotxe, vam pensar que
era el cinturó de
seguretat però

L'Ernest ens sorprén
amb un cinturó amb
walkie-talkie, pistola...

L'Adela ens visita i ens ajuda.

Comencem recordant la història. Recordant els llocs on passa, els personatges...

També recordem les paraules més tècniques que s'utilitzen en els rodatges com: localització i atrezzo.

Després entrem a l'aula i ens organitzen en 5 grups petits, un per cada cartolina/part del rodatge.

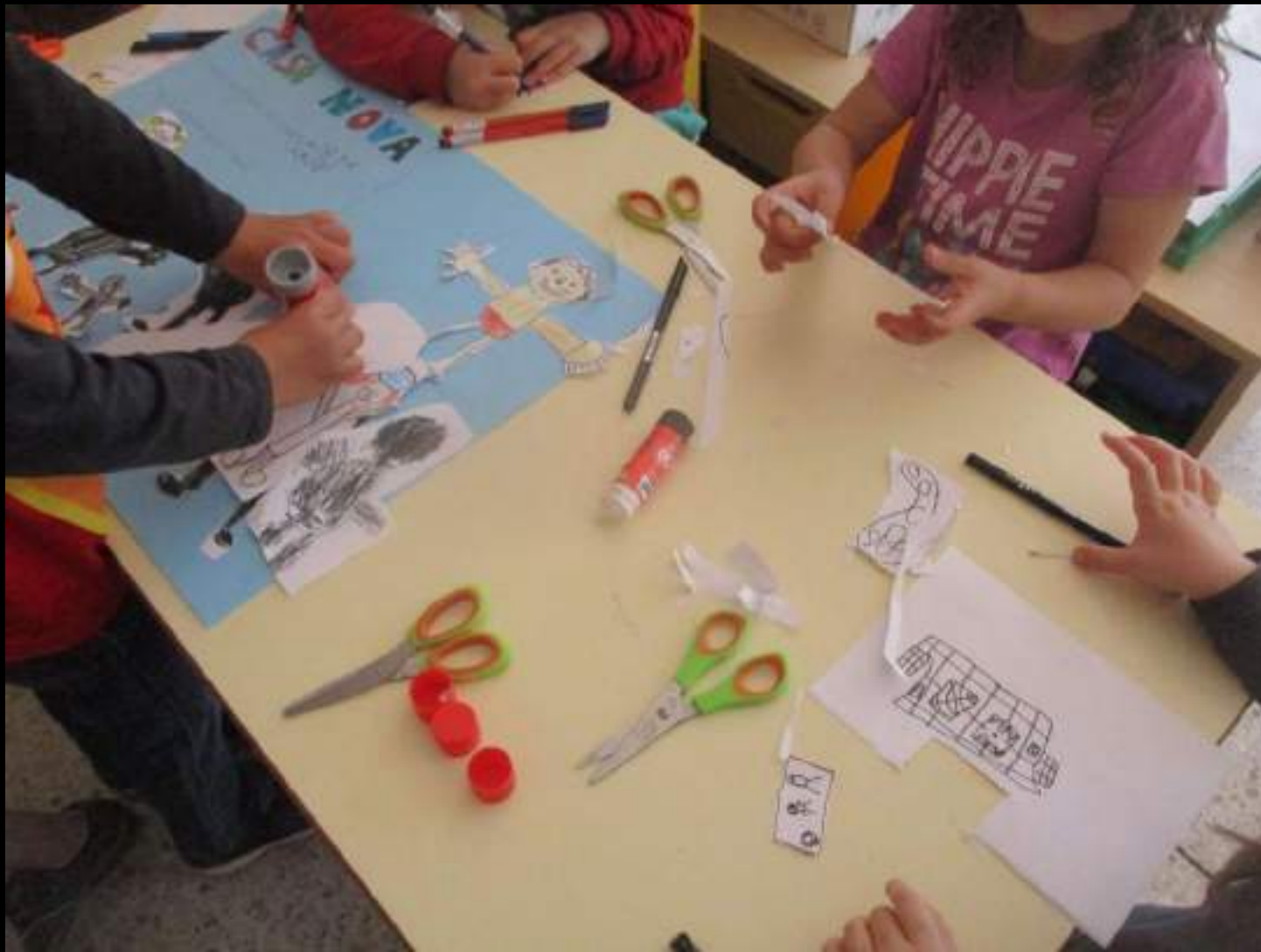
Uns enganxen els personatges

Altres s'ofereixen per dibuixar els objectes que ens fan falta (atrezzo).

I de seguida s'escolta a algú dir: Jo sé escriure, puc posar la paraula "bosc".

Tots tenen alguna cosa a fer i cadascú dona el millor de si mateix per un objectiu comú.

CASA ABANDONADA

LOCALITZACIÓ: BULLS DE MUDA

PERSONATGES: PATI, MALLOS

ATREZZO: UN CARTELLI PER RINVIARE

CASA

LOCALITZACIÓ

PERSONATGES

ATREZZO

CASA NOVA

LOCALITZACIÓ: UNICA ZETA CLASSE

PERSONATGES (04)

ATREZZO (04)

Després d'acomiar-nos de l'Adela, som conscients que hem de tornar a fer un assaig general de la història ja que fa molt temps que no ho feiem i s'apropa el rodatge.

I per fi, els dies de rodatge arriben!

Els nens i nenes que no han d'actuar aquest dia, ajuden a decorar la "casa abandonada" amb cartrons, teranyines, aranyes...

(Actors preparats escoltant al David)

I avui per fi en David (pare del Quim) ve a fer de director de la pel·lícula!

A la classe tot segueix igual. Uns juguen amb la plastilina, altres cartes, construccions... L'Aitor i la Cintia (pare de la Maui i mare de l'Alexia) els acompanyen.

Els nens i nenes que actuen aprenen la paraula màgica per començar a actuar: ACCIÓ!

De vegades han d'esperar a que tot estigui preparat i l'espera es fa llarga.

En David i l'Adela es prenen molt seriosament la seva feina i volen el millor resultat possible, això sí, sempre pensant en que els actors són nens i nenes.

Fan varies
vegades la
mateixa pressa
perquè s'entengui
la història, les
cares expressant,
els diferents
angles...

Comença a arribar el cansament. El terra és el millor per descansar.

Fins i tot, hi ha moments per jugar entre presa i presa.

Pel nens i nenes acaba sent esgotador però també molt excitant.

Cada cop entren més personatges en escena.

I així, es succeixen els dies de rodatge. Al bosquet....

Amb la granota verinosa.

Amb l'eruga.

(Revisant les gravacions)

Amb les aranyes.

Utilitzen altres localitzacions. “Casa nova”

Primer de tot, es dediquen a organitzar la caseta amb més espai.

I al mateix temps al
bosquet...

Acaben de rodar la
part en que surten
els monstres

Un cop han acabat, comença el rodatge a la caseta nova

La Núria que espera a sortir uná mica més endavant, aprofita per fer els cartells de "GRAVAT" per enganxar a les cartolines dels dies per gravar. Així tots saben què és el que falta rodar.

Entren diferents personatges en escena. Els malsons, el lladre...

I després d'un altre dia dur de rodatge, una foto per celebrar-ho. Només queda un dia més!

4t dia de rodatge. I
si tot va bé, últim
dia.

Per fi, la nostra companya de viatge, la Cristina, entra en escena!

Podem viure unes carreres entre la policia i el lladre molt divertides.

I per acabar, quatre indicacions del que han de fer els nens i nenes a l'última escena.

Aquesta vegada surten tots a actuar. És l'últim esforç.

Esperant la paraula: ACCIÓ!

I per fi podem dir:

Pel·lícula acabada!

Molts dies de converses i de molts esforços acaben donant per resultat: un projecte comú. Un projecte on tots han trobat el seu lloc.

Moltíssimes gràcies a tots els que ens heu ajudat:

Cristina, Adela, David, Cintia, Aitor, Paulina, Jordi, Vanesa, Carlos i Oscar. I a totes les famílies pel vostre suport.